

Защ' не идешъ на скеле-то,
 Да си платишъ тешки гюмрукъ,
 Тукъ си дошолъ на Беш-чинаръ?“
 Турчинъ веле и говоре:
 „Я не дойдохъ да ви плащамъ
 Да ви плащамъ тешки гюмрукъ;
 Тукъ сумъ дошолъ одъ Султана,
 Да повелямъ гратъ Солуна.“
 На Дойчинъ му жалъ паднало,
 Та си крена боздогана,
 Та си фърли по Турчина;
 И боздоганъ му утече,
 И не погоди Турчина.

Тога Турчинъ съ предвикна:
 „Излезите одъ кораб-отъ
 Да фатиме Дойчинъ юнакъ!“
 Дойчинъ назатъ съ повърна,
 Дробни сѣлди си порони,
 Хотиде на седумъ кули,
 На дружина имъ говори:
 „Що седите, що гледате?
 Дошла турска челебіа,
 Челебіа чужа-вѣра;
 Що чиниме да чиниме,
 Градъ Солуна да чуваме.“

157.

Петре Маджарче.

Алай-бегъ войска береше,
 Не можитъ да ък соберитъ;
 Дур' дойде Петре Маджарче,
 Дробна ми войска пособра,
 Камберъ каджна поплена
 Со дванадесетъ алайки,
 Со тринадесетъ робинки.
 Робинки кладе въ кочіа,
 Камберъ каджна предъ коня,
 Боса по дробни каменя,
 И гологлава по сѣнце.
 Каджна му съ молеше:
 „Дегиди Петре Маджарче!
 Ак' не ме кла'ишъ въ кочіа,
 Баре кла'и ме на коня!
 Ти що кабаеъ ми найде,
 Та мене терашъ предъ коня,

Боса по дробни каменя
 И гологлава по сѣнце?“
 Петре ъ лепо вореше:
 „Дегиди Камберъ каджно.
 Аль знаишъ, али пометвишъ,
 Кога бѣѣ дете мало'о,
 Я си бѣѣ момокъ у тебе;
 Мене ме треска тресеше,
 Ти лѣбецъ не ми даваше;
 А кога да ми да'еше,
 Одъ три недели месено;
 Ти вода не ми да'аше,
 И кога да ми да'аше,
 Полу со раски мешана.
 За тва те терамъ предъ коня
 Боса по дробни каменя,
 И гологлава по сѣнце.“

158.

Балюръ Войвода и Гъркина робина.

Отъ Охритъ.

Отъ войска идетъ Балюуръ Войвода,
 По войска носитъ млада робина;